

σης κακὴν ἔξιν. Καὶ μία μόνη ἡμέρα ἐνισχύει αὐτὴν καὶ καθιστᾷ ἐπὶ μᾶλλον δυσάπορτιστον.

Προσπάθει νὰ μὴ παρέχῃς ὕλην εἰς τοὺς εὐαρεστομένους νὰ κατηγορῶσιν. Ἐσο βέβαιος, ὅτι οὗτοί εἰσι πολλῶ πλείονες ἢ ὅσοι πιστεύεις.

Πάντοτε ὑπισχοῦ ἤττον ἢ ὅσον σκοπεύεις νὰ ἐκτελέσῃς.

Μηδὲν τῶν καλῶν θεώρει δύσκολον, πρὶν ἢ δοκιμάσῃς νὰ ἐκτελέσῃς αὐτό.

Ἐάντι νὰ ἐρωτᾷς τί λέγει ὁ κόσμος περὶ σοῦ, ἐρώτα σεαυτὸν τί λέγει περὶ τῶν ἀνθρώπων, εἰς ὧν τὴν τάξιν (οἶα δὴποτε αὕτη καὶ ἂν ἦ) ἠθικῶς ἀνήκεις.

Τὸ διὰ λόγων ἐπιδεικνύσθαι συγχωρεῖται εἰς τοὺς φρονίμους μόνον ἂν ἐπιθυμῶσι νὰ φαίνωνται κατώτεροι ἢ ὅ,τι εἶναι. Ἡ ἐπιδειξις, ὅσον τεχνικὴ καὶ ἂν ἦ, σπανίως δύναται νὰ κατορθώσῃ τι πλεον τούτου.

Μὴ πιστευσ εἰς χεῖλη, μειδιῶντα πάντοτε καὶ εἰς πάντας. Ἡ πράττουσι τοῦτο καθ' ἑξίν, ἢ δὲν εἶναι εἰλικρινῆ.

Ἐκ τῶν γνωρίμων σου καὶ οἱ μάλιστα ἀγαπῶντές σε πολλάκις σὲ λησμονοῦσι· σπανιώτατα ὅμως ὅσοι συνηθίζουσι νὰ κατηγορῶσι.

Μηδένα ἄλλον νὰ θεωρῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀληθῆ κύριόν σου πλὴν τοῦ ὀρθοῦ λόγου.

Τὰ κάτωθι δημοσιεύμενα τρία ἀμαρτία ἐλήφθησαν ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς τοιούτων, ποιηθέντων ὑπὸ τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου τῆ αἰτήσεϊ τοῦ πρὸς διάδοσιν τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων Συλλόγου, ὅπως ἄθωνται ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῶν παρ' αὐτοῦ συνεστημένων σχολείων. Παρεκαλέσαμεν τὸν ποιητὴν νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν Ἑστίαν τὴν δημοσίευσιν τῶν ἐπομένων τριῶν, πιστεύομεν δὲ ὅτι θέλει εὐχαριστήσῃ αὐτὴ τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας.

Σ. τ. Δ.

Ἡ μικρὰ Ἐκκλησία.

Εἰς τὸ βουνὸ ψηλὰ ἐκεῖ
εἶν' ἐκκλησιὰ ἐρημικὴ
τὸ σήμαντρόν της δὲν κτυπᾷ . . .
δὲν ἔχει ψάλτη οὐδὲ παπᾶ.

Ἐνα κανδηλι θαμπερὸ,
καὶ ἓνα πέτρινον σταυρὸ
ἔχει στολίδι μοναχὸ
τὸ ἐκκλησάκι τὸ φτωχὸ.

Ἄλλ' ὁ διαδάτης ὅαν περνᾷ
στέκεται καὶ τὸ προσκυνᾷ,
καὶ μὲ εὐλάβεια πολλὴ
τὸν ἄσπρο του σταυρὸ φιλεῖ.

Ἐπάνω ἴστο σταυρὸ ἐκεῖ,
εἶνε εἰκόνα μυστικὴ!
μ' αἶμα τὴν ἔγραψε ὁ Θεὸς
καὶ τὴν λατρεύει ὁ λαός.

Εἰς τὴν σελήνην.

Ἐάν βλέπω τὴ μορφή σου
φεγγάρι μου γλυμῶ,
τὴν χάρι τὴ δική σου
κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ.

Τὴν ἄντροπαλή σου νᾶχω
ἤθελα εὐμορφιά,
νὰ περπατῶ μονίχο
μ' ἀστέρια συντροφιᾶ.

Νὰ φαίνομαι τὸ βράδου,
νὰ σβύνω τὸ πρωτὶ,
νὰ βρισκῶ ἴστο σκοτάδι
δροσοῦλα καὶ πνοή.

Νᾶμαι χρυσὸ φανέρι
ἴστον μαῦρον οὐρανὸ,
καὶ τοῦ βοσκοῦ λυχνάρι
ἐπάνω ἴστο βουνό.

Παρηγοριᾶ νὰ χύνω
ἴστον ἐκεῖνον ποῦ πονεῖ,
καὶ σύντροφος νὰ γαίνω
ἴστον ἐκεῖνον π' ἀγρυπνεῖ.

Νὰ φέγγω ἴστο κρεβάτι
ποῦ μένει σκοτεινὸ
καὶ τοῦ φωταῦ τοῦ μάτι
γλυκὰ νὰ τὸ σφαλνῶ.

Αὐτὰ, γλυκὸ φεγγάρι,
αὐτὰ ἐπιθυμῶ,
μὰ ἔχεις σὺ τὴ χάρι,
φεγγάρι μου γλυμῶ.

Ἡ νέα Ἑλλάς.

Ποῦ ἡ νέα εἶν' Ἑλλάς; ὅπου Ἕλληνα εἶνε.
Ἐποῦ Ἕλληνας καρδιά
κ' Ἕλληνις φωνὴ γλυκεῖα
εἶνε καὶ Ἀθηναί.

Ποῦ ἡ νέα εἶν' Ἑλλάς; ὅπου κ' ἡ ἀρχαία
ὅπου τέχνη κ' ἱστορία
ζῶντα ἔστησαν μνημεῖα,
αἰωνίως νέα.

Ἐποῦ βρεῖ ὁ Στρυμὼν καὶ ὁ Ἐβρος βρεῖ,
ὅπου Ἰδῆ, ὅπου Ὀσσα
Ἕλληνας λαλεῖται γλώσσα
κ' Ἕλληνα ἀναπνεῖ.

Ἐποῦ Αἶμος, Ὀλυμπος, Πήλιον καὶ Τέμπε,
ὅπου Πίνδος, Πιερία,
Ἐἶν' Ἑλλάς! πᾶσα γωνία
φώνημα ἐκπέμπε.

Ἐν ἑχώρισε ποτὲ χάρτης καὶ συνθήκη
τῆς Ἑλλάδος μας τὰ μέλη,
ὦ! νὰ τὰ ἐνώση μέλλει!
τοῦ Θεοῦ ἡ δίκη!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἐκατοντὰς τόμων δὲν ἤθελεν ἀρκέσει πρὸς ἀπαρίθμησην τῶν δεινῶν ὅσα οἱ ἄνθρωποι ἐπροξένησαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Περὶ τούτου μόνον καὶ οὐδενὸς ἄλλου γίνεται λόγος παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς. Ἀπαρίθμησης τῶν τοιούτων ἀπανθρωπιῶν καὶ παγκόσμιος ἱστορία εἶνε λέξις ἀπολύτως συνώνυμος.

Διόσημος γάλλος ἐνεχάραξε ἐπὶ τῆς σφραγίδος του τὴν ἐπιγραφὴν: «Φοβοῦμαι μόνον ὁσους ἀγαπῶ.» Καὶ τῶντι εἰς τούτων μόνον τὰ θέλη εἶνε προσιτὴ καὶ τρωτὴ ἢ καρδιά, εἰς δὲ τὰ τῶν λοιπῶν μόνη ἢ ἐπιθερμῖς.

Εὐτυχῆ ἔθνη θεωροῦνται οὐχὶ τὰ ἔχοντα τοὺς πλείονας σοφοὺς, ἀλλὰ τοὺς ὀλιγωτέρους ἀγραμμάτους.